

מי כל תורותיו הם כלליות גדול מאד שיכולים למצוא בהם מה שצריך לכל אחד ואחד (קלם לחזקה)

גליון
**שיחות
ומאמרים**

דברי תבונה ואמרי דעת
מחיי נפש ומשמחי לב
במשנת רביה"ק
מוהר"ן מברסלב זיע"א

שבועות

כי כל תורתיו הם כלליות גדול מאד שיכולים למצוא בהם מה שצריך לכל אחד ואחד (עליש לוינסון)

גליון

שיחות ומאמרים

דברי תבונה ואמרי דעת
מחיי נפש ומשמחי לב
במשנת רביה"ק
מוהר"ן מברסלב זיע"א
ובגודל מעלת קדושת
אור המועדים

אשר נמסרו מפי הרה"צ
רבי אפרים קעניג שליט"א

שבועות

שנה ב' (תשפ"ד)

©

כל הזכויות שמורות

מכון 'מי הדעת'
להפצת מעייני הדעת של הנגמ"ח

לתרומות הארות והערות:
מו"ל נחמן לנדסמן - 053-414-3185
אברהם יעקב גבאי - 054-851-9308

לתרומות באשראי:
נדריס פלוס עמותת 'ידידי הצפון'
למסרת מכון 'מי הדעת'

עימוד
ועיצוב לוגו כריכה ושערים:
איצן // אומנות גרפית - 053.4125398

כי רבינו הקדוש הצדיק
יסוד עולם זיע"א הוא הוא
אשר בחר בו ה' לעמוד
לפניו, ופתח לו את כל גזי
אוצרותיו היקרים
והנחמדים, לקחת משם
כל הנצרך לפרנסת כל
העולם כולו מאז ועד הנה
ועד ביאת משיח צדקנו,
הן בגשמיות והן
ברוחניות, וזה נמצא
בספריו הקדושים אשר
אתנו ובספרי תלמידיו
ואצל אנשי שלומנו
המקורבים האמיתיים
לדרך רבינו. ('שערי צדיק'
מכתב רס"ט)

ברכה לראש משביר

הדפסת גליון זה

**נתרם ע"י משפחת עטיה הנכבדה שיחי'
לעילוי נשמת האמא היקרה
מרת יהודית בת שמעון אליהו ע"ה
ת.נ.צ.ב.ה**

ברכה לראש משביר

לעילוי נשמת

**מרת אסתר יהודית קעניג ע"ה
בת הר"ר דוד משה ז"ל
נלב"ע חג השבועות תשס"ח
ת.נ.צ.ב.ה**

נתרם ע"י אחד מהצאצאים שיחי'

ברכה לראש משביר

נתרם ע"י

הרה"ח ר' משה קעניג הי"ו

לזכות

החתן הבחור יהודה אריה לייב ויספיש נ"י

הכלה חיה שרה קעניג תחי'

לרגל נישואיהם בשעתו"מ

יזכו לבנין עדי עד, בית נאמן בישראל וכט"ס

ברכה לראש משביר

נתרם ע"י

החפץ בעילום שמו

שלא תמוש התורה מפיו ומפי זרעו עד עולם

והאר עינינו בתורתך,

ודבק לבנו במצוותיך

ברכה לראש משביר

נתרם ע"י

הרה"ח ר' בערל קרמר הי"ו

לרגל שמחת הולדת נכדתו

בת לבנו הר"ר נחמן אברהם גדליהו הי"ו

ולע"נ הסבתא מרת אסתר יהודית קעניג ע"ה

בת הר"ר דוד משה ערנטרייא ז"ל

ברכה לראש משביר

גם אתה חפץ ליטול חלק בזכויות ההפצה?

גש עוד היום להר"ר אברהם יעקב גבאי הי"ו

והשתתף בזכות העצומה

בהפצת אור רביה"ק בעולם

ונתתי להם בביתי ובחומתי
בשם טוב, שם עולם אתן לו

זכות מפעל הקודש להפצת מעיינותיו הנפלאים

של הנחל נובע מקור חכמה

רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

מוקדש לזכרון עולם ולעילוי נשמת

רבי אליעזר דוד ב"ר יוסף ופערל

צייטליך ז"ל

נלב"ע ערב שבת ופסח תשע"ה

ולהצלחת התורם והרמת קרנו מעלה מעלה

ת.נ.צ.ב.ה.

תוכן הענינים

לקח טוב עמ' יג

אקדמות מילין

ברוך ה' יום יום, ושוב אנו זוכים להגיש לציבור את גליון נפלא זה, ובו אוצרות נפלאים של מאמרים המסולאים מפז, המלאים דעת ותבונה, הדלויים ממעמקי מימי הדעת של רבינו הקדוש הננמ"ח ותלמידיו הקדושים, אשר נאמרו ונמסרו מפי עטרת ראשינו מורינו הרה"צ רבי אפרים קעניג שליט"א, והפעם לקראת יום חתונתו זו מתן תורה.

בגליון זה הבאנו מאמר אחד ארוך, מאמר 'לקח טוב', מתוך שיעור שנמסר פה עיה"ק צפת בשנת תשע"ז, כהכנה לחג השבועות.

במאמר זה מחזק הוא את היסוד הנצרך לפני קבלת התורה - **לדעת שהתורה היא כולה טוב**. ומזה מסתעף עניינים רבים, כמו ענין ה'עין טובה', כאיש אחד בלב אחד, רוב השפע הנשפע מכח התורה, הכנעת היצר הרע מכח התורה, כח השליטה בטבע על-ידי תורה, ועוד עניינים רבים כפי אשר תחזינה עיניכם, וכל זה שזור באופן נפלא, בשפה המובנת לכל, ובלשון של התעוררות עורר ולחזק הנפשות לקראת קבלת התורה.

ויהי רצון שיהיה זה לתועלת, ונזכה יחד כאיש אחד ובלב אחד, לעמוד בפני הר-סיני ולזעוק 'נעשה ונשמע', ולקבל את התורה בשמחה.

הגליון הבא אי"ה ובלי נדר יצא לאור עולם לקראת חודש אלול הבעל"ט, וכמובן שזה תלוי בתרומות של הציבור הקדוש. וכמו כן אחר-כך אי"ה לקראת ראש-השנה, ולקראת חג הסוכות, ולכל זה אנו זקוקים אליכם!

ויהי רצון שיזכו כל המסייעים לברכה והצלחה בכל מעשיהם, וזכות רבינו הקדוש ותלמידיו יגן בעדם עד עולם, וזכות הרבים יעמוד לו למליץ לכל טוב סלה.

מכון 'מי הדעת'

מאמר לקח טוב

תוכן העניינים: ביאור מידת ה'מלכות' / שבוע בעל עוצמה רבה! / ויחן שם ישראל - כאיש אחד בלב אחד / תנאי לכל שנה ושנה / עצה לחשקות התורה - לא לדבר על שום יהודי / לא לפגום באותיות התורה / הפעם היחידה בכל תולדות תבל / מכח הרצון - הקב"ה יביא גם אותנו למצב של 'כאיש אחד' / להסתכל בעין רחמנית על הרחוקים / מעשה מהבעש"ט / כשרואים מישהו רחוק - זה קשור אלינו / כשהם לא בתיקון, אנחנו גם לא בתיקון / התורה היא 'טוב', והיא נותנת לנו רק טוב / התורה נבראה קודם בריאת העולם / כשמתאחדים עם התורה מתאחדים עמו יתברך / הכל מושרש בתורה / התורה היא טוב, להסתכל רק בעין טובה / בשביל זה צריך הכנה / ואתם תהיו לי ממלכת כהנים / **כשמקבלים תורה - מקבלים את המלוכה!** / שמחתו של הקב"ה בחג השבועות - שמחתו של המלך שמעביר המלוכה לבנו בחייו / מי מושל בי, צדיק / כפי התכללותו בצדיק, כך גם אנחנו מושלים בתפילתו / הכל מכח התורה / בריאה בכח ובריאה בפועל - תורה ותפילה / להגיע לשורשי הבריאה / לשלוט על הטבע מכח התורה / **ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ** / אומות העולם יפחדו מעמ"י / בענין 'אלוקים יבקש את נרדף' / אפילו צדיק רודף את הרשע / להרגיש באמת נרדף / הבת מלכה שהתידדה עם המלך הרשע, בסיפוף"מ / לא להיות חבר של היצר! / ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע / בכל לבבך - בשני יצריך / מכח התורה מכניעים את היצר וממתיקים אותו / **להיות משוכנע שהתורה היא 'טוב'** / להתבטל לרצון ה', המונח בתורה / בפך ובלבך לעשותו / לא להיות חלילה מהעזי פנים שבדור / להיות מתלמידיו של אברהם אבינו - ואז אפשר לקבל את התורה / כשאנחנו מתנהגים כך, אוטומטי זה משפיע על הילדים / מעשה ממשפחה בירושלים בענין זה / להשפיע על הסביבה / הכל נזקף ליזכותו של המשפיע הראשון! / לנצל את הזמן, ולהיות מאושרים שאנחנו מקבלים התורה!

צריכים אנו להודות לה', על שזיכה אותנו ואנחנו עומדים שבוע לפני חג השבועות, רוב ההכנה מה שמוטל על עם-ישראל להכין את עצמם לחג השבועות - כבר עברנו, שש שבועות שעם-ישראל סופר יום יום, וכך מתקרב עוד יום ועוד יום, וכל יום עם התיקונים שלו, והנה עברנו כבר שש חלקים מתוך שבע של ימי הספירה, והנה

מתקרבים לשבוע האחרון. וכפי שמוסבר הרי בענין של הספירה שהוא כנגד השבע מידות, שהם: **חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות**. הנה עכשיו אנחנו בשבוע של ה'מלכות'.

ובעצם, כל מה שיש לנו לתקן בכל השבע שבועות זה תמיד בעיקר החלק של ה'מלכות', וכפי שאני תמיד מסביר, 'מלכות', פירושו - העשייה שלנו, העשייה בפועל מה שאנחנו עושים - זה נקרא 'מלכות', והיינו, כשאני מזיז חפץ מפה לשם - פעולה זו משתייכת למידת המלכות, וכן כשאני הולך מפה לשם, כשאני גורם לאיזה פעולה שתיעשה - זה נקרא 'מלכות'.

וממילא, בכל השבע מידות, כשנשאל מישהו מה זה 'חסד', מה זה 'גבורה', וכן שאר המידות, הכל מתבטא בחלק העשייה, כי אכן יש עניינים של דיבור או של מחשבה, והם שייכים למידות מסוימות, אבל הכוונה שלנו בכל המידות זה לחלק המלכות, וכפי שר' נתן מרחיב בעניין הזה (ליקו"ה פיקדון ד), שכל מה שאנחנו מתכוונים בכל המידות, זה החלק המעשי מה שאנחנו צריכים לתקן במידת החסד, וזה נקרא החלק של 'מלכות שבחסד', ואותו הדבר בגבורה - חלק ה'מלכות שבגבורה', וכן הלאה.

וכעת שאנחנו נמצאים בשבוע של המלכות, זה אומר לנו - שכל העשיות, של כל המידות, הכל מרוכז בשבוע הזה. **אנחנו בשבוע בעל עוצמה רבה!**

ב

הנה ידוע, שעם-ישראל הלכו במדבר, והגיעו למדבר-סין בראש-חודש סיוון, כך כתוב בתורה (שמות יט, א) 'בחודש השלישי וכו' ביום הזה באו מדבר סיני', ובאופן פשוט מסבירים שם המפרשים שזה היה בראש-חודש.

והנה כתוב שם (שם פסוק ב) 'ויחן שם ישראל נגד ההר'. מדייק שם רש"י מה שכתוב 'ויחן' בלשון יחיד, שתמיד כתוב - 'ויסעו', 'ויחנו', בלשון רבים, ופה כתוב 'ויחן', אומר על-זה רש"י, 'כאיש אחד בלב אחד'. זאת אומרת שעם-ישראל עם ההכנה שלהם מזמן הפסח ועד ראש-חודש סיוון - הגיעו להבנה כזו, שבשביל קבלת התורה צריך להיות 'כאיש אחד בלב אחד'.

התנאי הזה, כפי שרבינו מסביר, זה **חל על כל שנה ושנה**, אצל כל יהודי שרוצה על באמת לקבל את התורה, ולא סתם 'לחגוג' את חג השבועות במיני מתיקה, שאכן

נהוג אצל עם-ישראל, עם המאכלי חלב ואולי גם מאכלי בשר וכל הדברים הטובים, **אבל** - לא לשכוח להכין את עצמינו להיות כלי לקבל את התורה הקדושה. ואם רוצים על באמת, אומר רבינו שזה ניתן בכל שנה ושנה שאפשר לקבל את התורה מחדש, ו-עם התנאים של זה, של 'ויחן שם ישראל'.

ג פ

ר' נתן מספר על רבינו (עיי' שיחות הר"ן צא), שיהודי בא לשאול אותו עצה לחשק בלימוד התורה, אמר לו רבינו - שישתדל לא לדבר על **שום** יהודי, לא לדבר על אף אחד מעם-ישראל. וככה הסביר לו רבינו - כל יהודי מושרש בתורה, וכשהוא מדבר על מישהו איזה דיבור לא טוב, אזי הוא כאילו מטיל פגם בשורש שלו בתורה. כי הרי התורה הקדושה שלנו, מורכבת מאותיות, וכל אות מורכב מכל מיני קווים, וממילא אם יש לו תלונה על מישהו, הרי זה כאילו אומר שהחלק שלו בשורשו בתורה אינו תקין, וממילא, הרי ידוע (משנה-תורה להרמב"ם הלכות סת"ם, א, ב) ספר-תורה שחסר משהו, נקרא ספר-תורה פסול, ואי-אפשר לעשות עליו ברכה, ואי-אפשר לעלות בו לתורה, ואין קוראים בכזה ספר-תורה, ולכן אין אפשרות ללמוד.

וההיפך, בספר-תורה כשר, שם כן **אפשר** ללמוד, וכשאפשר ללמוד אזי לומדים, ממילא משם בא השורש של החשק, חשקות התורה, שזה כשמשתדלים לא לדבר על אף אחד, שאזי יש לנו ספר-תורה שלם, שאפשר ללמוד בזה, ולברך לפניה ולאחריה.

וכך גם אומר רבינו בספר-המידות (לימוד, עג).

ד פ

והשורש של ענין זה - אנחנו רואים - היה בזמן קבלת התורה בפועל, שעם-ישראל קיבל אז את התורה, והיה מצב של 'ויחן שם ישראל נגד ההר', שאחרת - מי יודע כמה זמן היו צריכים עוד להמתין, אבל עם-ישראל השכיל להבין שזהו תנאי מוכרח, ואחרת זה לא ילך, ולכן הכינו את עצמם, ואזי ה' אכן נתן להם את התורה.

והנה על-פי האמת, אנחנו הרי יודעים שתמיד אנחנו **כחומר ביד היוצר**, תמיד אנחנו אצל הקדוש-ברוך-הוא, ביד ה', ואדם צריך לחדד אצלו את הענין, ולהרגיל ולהעמיק בזה, עד שידע שכל המאורעות שלו, הכל ביד ה', וכפי שכתוב בספרי

קודש - שיאמין באמונה שלימה שאף אחד לא יכול להרע לו, אם אין רצון מלמעלה שיהיה כך.

על-כל-פנים; אנחנו כחומר ביד היוצר. וכוונת הדברים, שהרי אז כשעם-ישראל זכה להתאחד כאיש אחד בלב אחד, לא מדובר שם משניים שלושה איש, ולא מעשר איש, ולא ממאה איש, אלא מדובר שם בשש מאות אלף גברים (!), וזה חוץ מילדים ונשים וכו'. **כולם** היו כאיש אחד בלב אחד, מן הסתם זה היה **הפעם היחידה בכל תולדות העולם שקרה דבר כזה**, ולכאורה - איך אכן זה יכול היה לקרות? - אלא כיוון שעם-ישראל רצו את זה, וכפי שאמרנו - אנחנו כחומר ביד היוצר, הקדוש-ברוך-הוא ריחם עליהם ונתן להם את זה מרוב הרצון שלהם.

וממילא, יש לפעמים שבן-אדם מתבונן בעצמו, ובודק את הלב שלו, סוקר את הלב, והוא רואה איך שהוא מסתכל על עם-ישראל באופן כללי, על אלו הרחוקים מתורה ומצוות ומעשים-טובים, על אלו שיותר קרובים, אלו מהחוג הזה ומהחוג השני וכו', וגם בחוג שלו עצמו יש לו לפעמים ביקורת בלי סוף, על דא ועל הא וכו' וכו', וממילא הוא חושב לרגע - **איך אפשר להגיע לזה, להיות כאיש אחד?!**

אבל כנראה בכל זאת זה אפשרי, ובכח הרצון הקדוש-ברוך-הוא נותן, ואותו מצב כנראה גם היה בעם-ישראל כשיצאו ממצרים, אלא שכנראה הם הבינו שהם מתכווננים לקבלת התורה, ולא שייך אחרת! רק ככה אפשר לקבל תורה, רק על-ידי שמסירים את כל המסכים המבדילים בינינו לבין שאר העם היהודי, כל אחד לפי המעמד שלו.

ה ה פ

ואם יש לנו הרגשה על מישהו, שהוא רחוק רחוק מהתורה - אזי הלב שלנו רק צריך להימלא ברחמנות, במחשבה איך אפשר לעזור לנפש הזו, לנשמה היקרה הזו, איך אפשר לעזור לו. וכך לעורר איזה תפילה, איזה בקשה לה'. אבל ח"ו לא מחשבה

של להתרחק ולהרחיק, זה לא שייך, כי כשאנחנו חושבים בכיוון הזה, אנחנו מזיקים לעצמינו!

זה החלק הראשון.

החלק היותר קשה, צריך לדעת כך:

מסופר על הבעל-שם טוב (בני יששכר, תשרי, ד, ו), שפעם הזדמן לו שראה חילול שבת, והוא מאוד הזדעזע מזה. אמר הבעל-שם-טוב לעצמו, שהקדוש-ברוך-הוא לא היה מראה לו את זה - אם זה לא היה שייך אליו, וממילא - מי יודע, הוא חיפש, כנראה שיש אצלו איזה פגם חלילה של חילול שבת. וכך התחיל לפשפש במעשיו, עד שהבין, שהוא שמע פעם מישהו שדיבר על איזה צדיק, והוא לא מחה די הצורך, והצדיק - הרי ידוע (זה"ק פר' צו כט.) - הוא בחינת שבת, והרי זה כביכול כמו שראה חילול שבת - שמחללים איזה צדיק שהוא בבחינה הזו של שבת, ולכן הראוהו מן השמים חילול שבת, ובוודאי תיכף ומיד כשהבעל-שם-טוב הבין את זה - עשה על-זה תשובה.

כשאנחנו פותחים את העיניים, אנחנו חושבים לרגע במחשבה - איך נראה העולם, וכאילו שאנחנו בסדר, העולם - רחמנות על כולם, אבל - חוץ ממני, כי אני בסדר...

אם הקדוש-ברוך-הוא מראה לנו את זה כנראה שאנחנו גם-כן בתוך העולם, ויש לנו איזשהו קשר שאנחנו צריכים לתקן, ויכולים לתקן, וחייבים לתקן. ואזי, כשמסתכלים בצורה כזו, עם זה המבט, אז ממילא זה לא שההוא הוא ה'נידח' ואני ה'בסדר', אלא לצערינו אנחנו גם-כן נידחים, כמו כל אלו הנפשות היקרות והנשמות החשובות של עם-ישראל שמתגלגלים איפה שמתגלגלים, שאם הם עדיין לא בתיקן - אז אנחנו לא בתיקן! ולא בגלל שהם לא בסדר, כי יכול להיות שלפי המצב שלהם - אנחנו הרבה יותר לא בסדר מאשר הם.

וצריך לשים לב לזה, והפועל היוצא מכל זה צריך להיות - שלא לדון את אף אחד, ולא לדבר על אף אחד, אלא להסתכל בעין רחמנית על מה שלא טוב, ולא בעין מבקרת

ובודקת, וחלילה דנה את הלא-טוב לכף חובתה. ואת זה צריך מאוד לשמור, וזה העבודה שלנו עכשיו אם רוצים באמת לקבל את התורה.

פ' ט

והנה עלינו לדעת כך, כשהולכים לקבל את התורה - מדובר שהולכים לקבל את כ-ל הטוב, התורה נקראת טוב, כך אומרת הגמרא (ברכות ה.), כמו שכתוב (משלי, ד, ב) 'כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו', התורה נקראת טוב, ואם אנחנו רוצים טוב; הרי אנחנו לפעמים מרגישים שיש חיסרון, ויש הרבה חסרונות - זה חסר לו איפה הבריאות, זה חסר לו איפה הנחת, זה חסר לו איפה הפרנסה, וכן כל מיני הצטרפויות שמרגישים שחסר. והנה - התורה היא טוב, התורה נותנת לנו את הדברים הכי טובים! וכפי שקראנו בפרשה (ויקרא כו, ג) 'אם בחוקתי תלכו' - אזי הכל יהיה; 'ונתתי גשמיכם בעתם, ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פרי' (שם, ד) וכו' וכו', מלא מלא ברכות, ככה זה כשמחזיקים את התורה כמו שצריך.

ממילא להבין מזה - כמה הקדוש-ברוך-הוא רוצה לעשות לנו טוב, הוא נותן לנו את התורה בשביל לעשות לנו טוב, כי הוא דואג לנו שיהיה לנו טוב, והטוב טמון בתורה.

והבן-אדם צריך להעמיק מחשבתו בדבר זה, ולהאמין בזה באמונה שלימה, שהרי הקדוש-ברוך-הוא ברא את העולם, והוא ברא אותנו, והוא ברא את התורה, והתורה נבראה עוד הרבה לפני העולם, כפי שכתוב במשלי (ח, ל) שכביכול הקדוש-ברוך-הוא השתעשע עם התורה עוד קודם בריאת העולם, והקדוש-ברוך-הוא כביכול התייעץ עם התורה, עד כדי כך, כזו קירבה יש בין התורה להשם-יתברך, כפי שכתוב בזוהר (אחרי-מות עג): **שישראל ואורייתא וקודשא בריך הוא - חד הוא**, זה דבר אחד! אנחנו צריכים להרגיש את זה, ועל-כל-פנים להאמין בזה, שיש מצב כזה שאם אנחנו מתאחדים עם התורה - אזי מתאחדים עם השם-יתברך, וכל אחד לפי מה שהוא יותר מתבטל לזה - הוא יותר נכלל בהשם-יתברך ובתוכה.

אבל, הדברים האלו - לא באים ב'ממילא', הם לא באים לבד, ולכן עם-ישראל היה זקוק להכנה, וזה מה שהקדוש-ברוך-הוא אמר למשה 'בהוציאך את העם ממצרים, תעבדון את האלקים על ההר הזה' (שמות ג, יב), אתה מוציא אותם בשביל שיעבדו

את ה' על ההר הזה - הר-סיני, שפה יקבלו את התורה, וזה היה תנאי, שעל-זה התנאי הקדוש-ברוך-הוא הוציא את עם-ישראל ממצרים.

ובענין זה, לפעמים בן-אדם יכול לחשוב שהתורה היא כל-כך לא 'דמוקרטית', כל-כך חד צדדית, כל-כך לא בנויה, ושאולי היא היתה טובה לפני אלפי שנים, אבל היום... ואכן זה מה שהכופרים והאפיקורסים כל הזמן מנסים 'לנגן' לנו.

אבל **האמת** היא - שגם כל ה'מודרניזציה' וכל מה שיש - **הכל** כלול בתורה, כי אם זה לא היה מושרש בתורה - אזי זה לא היה קיים, כי רק מהתורה - **משם** נברא העולם, וכך כתוב (זוה"ק תרומה קסא:) - הקדוש-ברוך-הוא הסתכל בתורה וככה הוא ברא את העולם, ממילא, **כל** מה שיש בעולם, הטוב וגם הפחות טוב - **הכל** מושרש בתורה, הכל נלקח מהתורה.

אלא שזה שיש פחות טוב, פירושו - שלצערינו **אנשים** הופכים את זה ללא-טוב. וממילא בזה אנחנו צריכים להיות דבקים - לדעת שהתורה שורשה היא טוב, 'כי לקח טוב נתתי לכם', ולכן **כל** מה שיש בבריאה - מושרשת בטוב, ולכן עלינו להסתכל על כל הבריאה בעין טובה.

ואז, כשאנחנו מסתכלים בעין נכונה ורחמנית על היקום בכלל, ואפילו על הדומם, ועל הצומח, ועל החי, וכל-שכן על המדבר, בכל חלקי העולם - אזי בזה מתחיל ההכנה, שאנחנו מכינים עצמינו, ומורידים את כל המסכים המבדילים ואת כל הדברים שתופסים לנו את הראש ונוגדים אצלינו את האמיתות בקבלת התורה.

פ ז פ

כבר דובר בעבר בנושא הזה, איך שהקדוש-ברוך-הוא הציג לעם-ישראל על-ידי משה רבינו מה הוא רוצה מהם, וכך הקדוש-ברוך-הוא אומר להם: '**ואתם תהיו לי ממלכת כהנים**' (שמות יט, ו).

ולהבין מה זה 'ממלכת כהנים'; - פירושו של דבר, שאנחנו הרי מאמינים באמונה שלימה שהקדוש-ברוך-הוא **הוא המלך, הוא המושל, הוא המנהיג**, והקדוש-ברוך-הוא **נותן לנו כזה כח של 'ממלכת', שהמלכות יהיה בידינו!** וכפי שאנחנו מוצאים אצל הצדיקים, כך מובא בגמרא (מו"ק טז:) שהקדוש-ברוך-הוא אומר - אני מושל

בכל העולם, ומי מושל בי - כך הקדוש-ברוך-הוא אומר, ולא מתבייש - הצדיק מושל בי! שאני גוזר והצדיק מבטל; הצדיק גוזר ואני מקיים.

וזה נקרא 'ממלכת', שהקדוש-ברוך-הוא נותן לנו את הממלכה; והיינו, שעד קבלת התורה הקדוש-ברוך-הוא היה מגלה מלכותו בכל עת על-ידי הניסים שעשה במצרים וכו', אבל ברגע שהקדוש-ברוך-הוא נתן לעם-ישראל את התורה - הממלכת נמצא בידינו, בתורה, אנחנו מקבלים את התורה - אנחנו מקבלים את המלוכה!

להבין מזה את שמחת ה', עד כמה שמחתו של הקדוש-ברוך-הוא בחג השבועות, הרי רבינו בתחילת מעשה י"ג מה'שבעה בעטליר'ס', רבינו מספר שם שהיה מלך, שרצה להעביר את המלוכה לבנו בחייו, ורבינו אומר שם כך - כשהמלך מעביר את המלוכה לבנו בחייו אזי בוודאי יש שם שמחה עצומה, יש שם כל מיני תזמורות, וכל מיני הופעות, ומה לא - הכל יש שם, כזה שמחה יש כשהמלך מעביר את המלוכה לבנו. וזהו המצב שלנו בחג השבועות, ואנחנו יכולים להגיע למצב הזה בעיצומו של חג השבועות, על-ידי הכנה מעשית טובה.

ח

ובאופן פשוט, לפי כמה שאנחנו נכללים בצדיק, כפי גודל הצדקות שלנו, או אז כשיהודי מתפלל - אזי זה בדיוק כמו פעולתו של הצדיק, שהצדיק הרי מתפלל - והקדוש-ברוך-הוא מקבל את תפילתו, וכמו כן לפי כמה צדקות שיש בנו - כך אנחנו נתפלל והקדוש-ברוך-הוא יקיים. ולפעמים צועקים - איפה הישועות?! וכל-כך מתפללים ולא נענים, איך יכול להיות?! וכו' וכו', וזהו הפתרון.

וכל זה - על-ידי שעושים את זה בכח התורה, וכך אומר רבינו בפירוש; שהרי ידוע, הקדוש-ברוך-הוא ברא קודם בריאה 'בכח', ואחר-כך 'בפועל', וכך האר"י הקדוש מסביר בענין, שהרי בתורה הקדושה כתוב שחודש ניסן הוא החודש הראשון, כך כתוב (ויקרא כג, ה-ו): 'בחודש הראשון... ובחמשה עשר יום לחודש הזה חג המצות', והחודש הראשון פירושו ששם מתחיל השנה, וכך גם רואים 'באחד בניסן ראש השנה למלכים' (ר"ה א, א). אבל לעומת זאת אנחנו קוראים בפועל 'ראש-

השנה' בחודש השביעי, חודש **תשרי**. מסביר על-זה האר"י - שכאן בריאה בכח, וכאן בריאה בפועל.

ואותו דבר מסביר רבינו בספרו (ליקו"מ ח"א ח) - שכל פעם שאנחנו רוצים לפעול איזה משהו, אנחנו צריכים לעשות את זה עם שני הכוחות האלו, היינו שכביכול אנחנו צריכים לברוא את הדבר גם בכח וגם בפועל. ורבינו מסביר - שזהו התפילה והתורה, התפילה היא הבריאה בכח, והתורה היא הבריאה בפועל.

ובענין של 'מה קודם למה'; אזי ידוע מה שרבינו היה אומר (עיי' אבניה ברזל, מוהרנ"ת, י, ושיחות הר"ן רפז) - '**המתנגדים אומרים שהעיקר הוא תורה, והחסידיים אומרים שהעיקר הוא תפילה, ואני אומר - יהודי צריך להתפלל, ללמוד ולהתפלל**'. ככה רבינו ייחד את שני המושגים, שכאילו נראים כמנוגדים, ורבינו הכליל אותם יחד. ומה שאמר 'להתפלל ללמוד ולהתפלל', שמשמע שיש **שני** סוגי תפילה - הפירוש הוא שהתפילה הראשונה אנו מתפללים שיהיה לנו זכות ללמוד, והתפילה אחרי הלימוד זה כבר תפילה **היוצאת מהתורה**.

על-כל-פנים; רבינו מסביר את זה באופן כל-כך מפורט, שהענין של תפילה זה ענין של בריאה בכח, והענין של תורה זה כבר בריאה בפועל, ומה שייך באופן מעשי בריאה בכח? - באופן פשוט זה הלימוד התורה, ולפי מה ששייך לכל אחד ואחד, שאם אחד ברור לו שהוא עושה 'ברכה' בגלל שכך ציוו בתורה, בגלל שכך חכמינו לימדו אותנו; - אזי זה נקרא שאני מקיים את התורה, וזה בריאה בפועל.

ט ט

מה שאנו למדים מזה, שכשמתנהגים נכון על-פי העצות של הצדיקים, אזי אנחנו מגיעים ממש לשורשי הבריאה - שמשם הכל התהווה.

ולהבין מה זה שורשי הבריאה; הקדוש-ברוך-הוא אמר 'יהי מאורות' (בראשית א, יא), ולהתבונן מעט מה זה השמש, ניסו לחקור בזה כל מיני אסטרונומים, ואפילו באופן פיזי - כמה חום מפיק השמש ברגע, במרחק כזה שהיא צריכה לשרוף דלק במיליונים ומיליארדים של ליטרים בכל רגע (!). והנה זה ברור שהיה מצב שעדיין

לא היה את השמש, ובא הקדוש-ברוך-הוא וברא איזה שורש מסויים שמשם יצא השמש, ומכח התורה - אפשר לבוא לזה השורש!

וזאת אומרת, שאם לפעמים חם לנו בשמש, אנחנו יכולים לבוא אל השורש - וכביכול 'מכבים' קצת, מטים קצת את השמש לכיוון אחר שלא תשרוף אותנו כל-כך. וככה בכל דבר ודבר. אני אכן מקצין את זה קצת, בשביל שנבין מה זה נקרא שיהודי מגיע **לשורש** של כל דבר ודבר שברא השם-יתברך, כי **הכל** טמון התורה, כי כשהקדוש-ברוך-הוא ברא את זה - הוא הסתכל בתורה ועל-פיה עשה את זה, וממילא כשאנחנו נכללים בתורה, אנחנו נכללים באלו השורשים.

ואזי באופן פשוט - בטוח שאף-אחד לא הולך 'לכבות' את השמש או 'להדליק' אותה, כי ברוך-ה' יש לנו את הטבע, והקדוש-ברוך-הוא שומר על הטבע שיעבוד כמו שצריך; אבל אין ספק, שרחמי שמים מרובים והכל מתנהל על-פי מה שאנחנו מנהלים את השורשים כפי כמה שאנחנו דבקים בתורה באמת.

וזהו תכלית הבריאה שלנו, להביא את הכל, כל מה שהקדוש-ברוך-הוא ברא, לשורשו. כי הקדוש-ברוך-הוא הפעיל את זה עד שלב מסויים, ואחרי שנתן לנו את התורה - אזי הוא רוצה שאנחנו נפעיל את כל הטבע שמתנהל. וכשאנחנו נפעיל את כל הטבע - אזי ממילא אנרגיית השמש תהיה בריאה וטובה, והיא לא תזיק לנו, כי כשמגיעים **לשורש** ומתקנים - אזי היא לא מזיקה. והשמש היא רק דוגמא, פריט אחד מתוך מליונים של פריטים שברא הקדוש-ברוך-הוא בעולם, שכולם מתנהלים בדרך זו.

וזהו **הסוד של גודל כח הצדיק**, שהוא מקיים בכזה תמימות את התורה הקדושה, שהוא מגיע ממש עד שורשי התורה, או אז הוא מגיע גם לשורש של השמש כמו שהזכרתי, ופירוש הדבר - **שהוא מפעיל את זה עכשיו!**

וזהו פירוש הכתוב (זכריה יג, ב) 'ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ'; העולם יתמלא בכל-כך הרבה עשייה טובה, עשייה דקדושה, והיינו על-ידי שעם-ישראל יהיו כל-כך דבוקים בתורה הקדושה, ויקיימו את התורה, ויסתכלו תמיד בשלימות של

התורה על-ידי שמסתכלים על הזולת בעין טובה, בעין רחמנית, וחושבים מחשבה איך לזכות אותו גם-כן, שירגיש ויבין שהתורה היא טוב, כי התורה נקראת טוב.

וככה מכח התורה - אנחנו לאט לאט מזככים את הבריאה, וכך הבריאה מתחילה להפיק לנו את הטוב שלה, כי הרי גם הבריאה היא טוב, כי כך ברא השם-יתברך את העולם בצורה שיהיה בה טוב, וכמו שאנחנו מוצאים כתוב (בראשית א) בכל יום הקדוש-ברוך-הוא ראה 'והנה טוב', וכל יום כתוב עליה 'טוב', וביום השני שלא כתוב 'טוב' - אזי ביום השלישי כתוב פעמיים 'כי טוב', וכך כתוב (שם פסוק לא) 'וירא אלוקים את כל אשר עשה והנה טוב'.

ואת הטוב הזה שבבריאה, אנחנו צריכים לעורר על-ידי התורה, וכשמעוררים את זה - הכל משפיע עלינו ר-ק טוב. וגם אז - **אוי אוי כמה שאומות-העולם מפחדים מעם-ישראל, כמה הם מעריכים את עם-ישראל, כמה יודעים ליתן כבוד לעם-ישראל;** וכמו שידוע בזמן שבית-המקדש היה קיים, כל אומות-העולם היו שולחים עדרים של אלפי פרות לבית-המקדש בכדי שיקריבו את זה בשבילם, והם ידעו להעריך את עם-ישראל ואת הבית-המקדש. והיום שאין לנו את זה, אנחנו צריכים לעשות את מה שצריך לעשות.

והנה אנחנו מתקרבים לקבלת התורה, וצריך לראות שלא 'פתאום' נתעורר - 'הנה חג השבועות, והנה - חג הבועות כבר עבר...'; עכשיו אנחנו עומדים לפני, עדיין אפשר 'לתפוס את הרכבת', ולעלות עליה, וכך להגיע לאיפה שצריך להגיע. **וכמה טוב יהיה לנו, אם כל אחד יתאמץ בחלק שלו.**

י"א

הנה שלמה המלך אומר בקהלת (ג, טז) 'אלוקים יבקש את נרדף'; הקדוש-ברוך-הוא לא מתעלם מזה שנרדף, ואומרים על-זה חז"ל (ויק"ר כז, ה) שאפילו צדיק רודף את הרשע, אם זה בצורה שהרשע נהפך לנרדף - אזי הקדוש-ברוך-הוא מבקש אותו, כביכול הקדוש-ברוך-הוא מסתכל עליו ומרחם עליו.

והנה צריך לדעת; שבדרך כלל, כשצדיק רודף אחרי רשע - זה בגלל שהרשע רודף אותו. והיינו, שהבסיס הוא שהרודף הוא הרשע, וכשהרשע הרודף אזי בוודאי שהקדוש-ברוך-הוא מחפש את הצדיק ומיגן עליו, אבל יש לפעמים מצב שזה יוצא מכלל 'פרופורציה', לדוגמא - כל מיני מחלוקות שאכן בהתחלה זה היה מחלוקת

לשם שמים, אבל אחר-כך זה מתגלגל לכל מיני עניינים אישיים, לשנאה אישית וכדו' חלילה, ואז עלול להיות מצב הפוך, של אלוקים יבקש את נרדף.

אני אומר את הדברים, כי אנחנו הרי כל הזמן מרגישים 'נרדפים', אנחנו נרדפים מהיצר, היצר תמיד רודף אותנו בלי הפסק, ולא נותן לנו אפילו כדי נשימה אחת - להתרווח, ולהוציא איזה אנחה טובה שרוצים ומחכים להפטר ממנו, אלא הוא כל הזמן רודף אותנו בלי סוף.

וממילא; זה אחד מהטענות שאנחנו צריכים להציג לפני השם-יתברך - 'רבונו-של-עולם, אתה הרי מבקש את הנרדף, תראה עד כמה שאני נרדף, כמה אין לי מנוחה ממנו' וכו' וכו'.

יב

אבל, את זה צריך - להרגיש על-באמת נרדף, כי הרי רבינו מספר במעשה של השבעה בעטליר'ס, ביום השישי; מספר שם רבינו שהיה איזה מלך רשע מרושע, מלך אכזר, שרצה לתפוס איזה בת מלכה, הוא התאהב בה, ועשה כל מיני השתדלויות, ואכן הצליח לתפוס אותה. והנה, היא לא הרגישה שהיא נמצאת אצל איזשהו מלך אכזר ורשע מרושע, אלא הוא ניהל איתה חיים 'זורמים', חיים שוטפים, ואפילו נוצר איזה קשר ביניהם כאילו הכל טוב ויפה, ורבינו מציג את זה - שאפילו היה להם אהבה, עד שאחר-כך רבינו מספר שם שפעם אחת הוא חלם חלום שהיה הולכת להרוג אותו וכו' וכו'.

זאת אומרת, שהיה מצב כזה אצל הבת מלכה שהיא כל-כך לא ידעה את המקום שלה - באיזה סכנה היא נמצאת, עד כשהקדוש-ברוך-הוא היה צריך להשתיל בו איזה שיגעון שהיא הולכת להרוג אותו; ומה שאנחנו רואים מזה, גם כן ענין זה - שאנחנו כחומר ביד היוצר, ועל כל זה אנחנו צריכים ר-ק תפילה, ר-ק לעורר רחמי שמים.

ואכן צריך לטעון לקדוש-ברוך-הוא - 'אל תיתן לנו להיות נרדפים, אתה הרי מרחם על נרדפים'... אבל, יש מצב חלילה - שפתאום היצר המושחת הזה מתחיל להיות 'חבר' שלנו, ועוד 'דואג' לנו, ורבינו אומר (ליקו"מ ח"א א) שהוא עוד יכול להתלבש

במצוות אפילו, ממילא הוא לכאורה 'חבר טוב', מעורר אותנו למצוות... אבל אוי ואבוי --- ובזה צריך לעשות את הברור הנכון.

אבל באופן פשוט אנחנו צריכים לדעת - שהיצר פשוט רודף אותנו, רודף אותנו ולא נותן לנו מנוחה, ומנסה כל המן להפחיד אותנו, ולהכשיל אותנו, רוצה תמיד להשמיט את הקרקע שעליו אנחנו מנסים להתבסס, מחפש תמיד רק להכניס אותנו ב'טראומה', וממילא את זה צריכים לצעוק לה' - 'רבונו של עולם, עד כמה אנחנו נהיה נרדפים; חשקינו בתורה, אנחנו רוצים להיות מאוחדים בתורה, רוצים להיות לחיות עם בירור באמונה בקדוש-ברוך-הוא, ולמה כל הזמן הדבר הזה מיטשטש אצלינו, כל הזמן הדבר הזה תמיד מקבל כזה בלבול, כזה אי בהירות, כזה קושי, עד כמה נהיה נרדפים' ---

ואת זה צריך לעורר אצל השם-יתברך - אחרי שאנחנו מכירים על-באמת שאנחנו נרדפים מהשונא הנורא הזה, או אז - מצליחים לשפוך איזה תפילה מעומק הלב, ואין ספק שהקדוש-ברוך-הוא מתחיל להרים אותנו ולהגן עלינו, ונותן לנו את הכח, ושנרגיש שאנחנו בעלי כח לנצח אותנו, ושלא חלילה נהיה סרים למשמעתו, אלא לדעת לקיים את מה שדוד המלך אומר בתהלים (ד, ה): 'רגזו ואל תחטאו'; להרגיז את היצר טוב על היצר הרע, כך הרי אומרת הגמרא (ברכות ה.): 'לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע', אפשר פשוט להרגיז אותו, ופשוט עלינו להרגיש שאנחנו זורקים אותו מהמחיצה שלנו ומכל מה ששייך אלינו.

יג

ואין ספק שכל זה בזכות התורה, מכח התורה הקדושה, הגמרא הרי אומרת (קידושין ל:): שהקדוש-ברוך-הוא אומר, '**בראתי יצר-הרע**' - אוי אוי כזה רודף, אבל - '**בראתי תורה תבלין**' - ביחד עם זה בראתי את התורה שזה מה שממוסס אותו, וזה מה שיודע להמתיק אותו, ולהמתיק אותו היינו - שפתאום הוא באמת נהפך לחלק מהיצר הטוב.

וזה מה שאנחנו אומרים - 'ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך', שהנה הגמרא (ברכות נד.) שואלת - מדוע כתוב: '**בכל לבבך**', לכאורה צריך להיות כתוב '**בכל לבך**', בכל לבבך משמע כאילו שתי לבבות, מפרשת הגמרא - שאכן יש לנו בלב גם חלק שהיצר-טוב שוכן שמה, ויש לנו חלק שהיצר-הרע שוכן שמה, וזה כאילו שתי לבבות, וזהו '**בכל לבבך**' - הפירוש - בשני יצריך, גם ביצר-הטוב וגם ביצר-הרע, ואיך? - על-ידי שזוכים באמת להכיר אותו, ולהגיד לו - 'אתה פשוט מנסה כל הזמן

לרמות אותי, ואני לא מוכן לזה! וככה לצעוק לו - 'תסתלק!', ואז מה שקורה - שהרי בכל זאת יש לנו אותו, וממילא אין לו ברירה רק להיהפך לחלק מה'יצר-טוב', וזה נקרא בשני יצריך.

יד

כלל הענין, אנחנו רואים כמה טוב יוצא לנו מהתורה הקדושה; וממילא, שחלילה אף אחד לא יחשוב שהתורה הולכת להגביל אותנו - בגלל שהתורה לא מפרגנת לו, ובגלל שכאילו התורה רק אומרת לו כל הזמן 'לא ולא ולא, ועוד פעם לא', וכאילו שלא נותנים לו לנשום ולחיות... **בדיוק הפוך!** התורה נותנת לנו כאלו עצות טובות - אל תעשה את זה - כי זה סכנה, אל תעשה את זה - כי זה עוד יותר סכנה, תעשה את הטוב, ואז יושפע עליך כל מה שתמצא.

ובדבר הזה צריך להשתכנע, להיות משוכנע בזה - שהתורה זה המקום שלנו, כי באופן כללי - הרי כולנו רוצים את התורה, כולנו מרגישים שקרובים לתורה, אבל צריך שזה יונהג אצלינו בפועל, בקטע המעשי, וגם בדברים הקטנים, צריך לחשוב על-באמת - מה התורה היתה רוצה, איך באמת אני צריך לנהוג, איך אני צריך להיראות, איך אני צריך לדבר, איך אני צריך להופיע, וככה כל דבר ודבר לשקול את זה עם דעת התורה, עם מחשבת התורה, ולא שהכל יתנהל אצלינו לפי מה שיותר אופנתי וכו', אלא לדעת מה רצון ה', מה הקדוש-ברוך-הוא הטיל בתורה שזהו הרצון שלו, ולקיים את זה בפועל.

ואז כשאנחנו מבטלים את הרצון שלנו, אה! כמה אנחנו זוכים להתאחד עם התורה, כמה התורה שמחה איתנו, וכמה הקדוש-ברוך-הוא שמח איתנו.

טו

הדברים האלו הם לא בשמים, וכך כתוב (דברים ל, יב): 'לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו וכו' ונעשנה, ולא מעבר לים היא' וכו', ויותר מזה - בגמרא מובא (עירובין נה.) שגם אם זה אכן היה בשמים - היינו צריכים לחפש דרך לעלות לשמים ולהביא אותה (!), כי כל-כך היא טובה לנו, אבל חסד ה' עוד יותר - שהוא הוריד את זה אלינו, וכפי שכתוב בגמר הפסוק שם: 'בפיך ובלבבך לעשותו', הקדוש-ברוך-הוא נתן לנו את זה בתוך הפה שלנו, בתוך הלב שלנו, צריכים רק לגלות את

זה. וממילא, אין ספק שטמון אצלינו הכוחות האלו, ובפרט עכשיו שעם-ישראל מבחינת הזמן - מכין את עצמו לקבלת התורה; ולכן צריכים הרבה לשאוף לזה, לרצות את זה, שנזכה באמת להיות מאלו מקבלי התורה מאלו שהקדוש-ברוך-הוא רוצה לתת להם את התורה.

שהנה, הרי אנחנו מוצאים כל מיני ביטויים בחז"ל, שיש דורות שלא שייכים לתורה, ואפילו דורות שהם אחרי קבלת התורה - אבל הם לא שייכים לתורה; וכך אומרת הגמרא (חגיגה יג:; ועי' רש"י שבת פח:) על מה שכתוב בפסוק (תהלים קה, ח) - **'דבר צוה לאלף דור'**; ומפרשת הגמרא, שבעצם הקדוש-ברוך-הוא רצה לתת את התורה רק אחרי אלף דורות, היינו שיעבור אלף דור מהבריא, ורק אחר-כך ליתן את התורה, אבל הקדוש-ברוך-הוא ראה שאין העולם מתקיים, ולכן נתנו אחרי עשרים וששה דורות מהבריא.

והגמרא שואלת; מה עשה הקדוש-ברוך-הוא מה עם כל התקע"ד דורות האלו שהיו צריכים להיות לפני קבלת התורה, אומרת הגמרא - שהקדוש-ברוך-הוא שתל אותם הלאה בכל דור ודור בהמשך הבריא. ולכאורה, איך אנחנו יודעים להבחין מי זה ומה זה - האם הוא שייך לתורה או לא?! אומרת הגמרא - **'הן הן עזי פנים שבדור'**; ככה מכירים אותם, זה הסימן שלהם שמוטבע עליהם - שיש להם עזות פנים, וזה סימן שהם **לא** שייכים לתורה, שהם מאלו הדורות שהקדוש-ברוך-הוא **לא** רצה לתת להם את התורה.

וממילא, את זה אנחנו צריכים טוב לברר - שחלילה אנחנו לא נהיה בין אלו, אלא שנהיה מתלמידיו של אברהם אבינו כמו שמובא (אבות ה, יט), שיהיה לנו נפש שפילה, ורוח נמוכה, ולא להיות מאלו חלילה עם עזות פנים, שה' יצילנו, ואזי אנחנו **מפרישים מעצמינו** את הדורות האלו שלא שייכים לתורה; או אז - כשאנחנו כבר שייכים לתורה - אזי צריכים להתחיל להכין את עצמינו.

טז

וה' יהיה בעזרינו, שאנחנו לא נרמה את עצמינו, ולא ניתן ליצר לרמות אותנו, ושנכיר אותו טוב וכך נדע איך להתרחק ממנו, וכמובן הרבה לבקש מה'.

והמציאות היא, באופן 'אוטומטי' - שאם אנחנו נתנהג ככה, אז המעגל הבא גם-כן ידע איך להתנהג, ואין ספק שזה משפיע אחר-כך לשאר המעגלים. ואני מתכוון

דבר ראשון על הקירבה הראשונה מה ששייך אלינו - שזה הילדים, שגם הם יידעו שיש משהו, שיש כאלו דברים.

מישהו סיפר לי פעם, על איזה משפחה בירושלים שכשהתקרב חודש אלול ממש היו רואים אצלם פחד, והוא סימן לי על איזה סבתא שם **שאצלה** ראו שחודש אלול כבר דופק בדלת, ושהנה הוא כבר מגיע וכו', וממילא כל הבית היה מתנהג בכזה פחד, שהיה שם כזה הרגשה של חודש אלול, שכולם ידעו שם שזה חודש הרחמים, חודש הסליחות, חודש שצריך **הרבה** להשקיע בתחנונים, חודש של הכנה לראש-השנה, ליום-כיפור, לעשרת ימי תשובה.

מה שאני רוצה לומר בזה, שזה לא רק דברים שמספרים על צדיקים או צדקניות מיוחדות, אלא רואים שבדורות הקודמים זה היה מושג יותר רווח בין העם הרגיל, ואנחנו צריכים להמשיך גם-כן את הדבר הזה.

ואני לא מדבר מאלו שזכו למה שזכו, כי אנחנו פשוטי עם; והלוואי שאכן נהיה פשוטי עם - ולא נהיה חלילה מפושעי העם - שלפעמים זה אפילו בלא יודעים שה' יצילנו, אלא להיות מפשוטי העם, שרוצים ומכינים את עצמם לקבלת התורה, וכשבא חג השבועות - צועקים נעשה ונשמע, ומגלים **רצון** שאנחנו **חפצים** בתורה, ואזי ה' יהיה בעזרנו שנזכה קצת לחנך את הגוף, ולרסן אותו, ולהוביל אותו במהלך של התורה, בדרך של התורה.

וכפי שאמרתי - אין ספק, ובהכרח - שזה משפיע על הסביבה, זה משפיע על הקרובים ועל הרחוקים, וגם על אלו שמאוד רחוקים, והכל נזקף לזכותינו כשאנחנו זוכים להשפיע, והן אם אנחנו יודעים שהשפיענו והן אם אנחנו לא יודעים שהשפיענו - למעלה יודעים, וזה נזקף לזכותינו; וככה מתואר בהרבה ספרים, שבן-אדם לפעמים מגיע למעלה, ורואה שמוכנים לו כאלו אוצרות, והוא אפילו לא יודע שהוא עבד עליהם, וכל זה נזקף לזכותו על-ידי איזה פעולה טובה שהוא עשה, שמישהו

התרגשם מזה וגם עשה את זה, ואז עוד משהו ראה והתרגשם וכו', וכיוון שהוא היה המשפיע הראשון - הוא מקבל שכר כנגד כולם!
ואנחנו למדים מזה - שהקדוש-ברוך-הוא יש לו נחת רוח מדברים טובים כאלו, וממילא - בואו כביכול 'נפרגן' לו את הנחת-רוח האמיתי, שיהיה לו נחת-רוח שבא מאיתנו.

יז

ואחרי הכל; אנחנו הרי יודעים שהזמן רץ וחולף, ואין לנו כלים להחזיק אותו ולעצור אותו, וממילא - צריכים לרוץ עם הזמן ולהספיק מה שצריך, כי לדחות אי-אפשר כבר, אנחנו מספיק באיחור כבר וצריך להזדרז, כפי שיש ביטוי מרבינו (ליקו"מ ח"א מט) 'צריכים כבר הרבה להזדרז בשביל שעוד נספיק משהו'...

איך שהוא; אנחנו צריכים להרגיש הכי מאושרים, אה! הנה הולכים לקבל תורה, אה! הולכים להיות עם הנבחר, ממלכת כהנים, הולכים לקבל מלכות, ולא על-ידי שיבחרו בנו, כי הקדוש-ברוך-הוא כבר בחר בנו ומוכן לתת לנו, אנחנו רק צריכים להיות מוכנים לקבל.

ובוודאי ה' יהיה בעזרינו, שיושפע שפע רב בעולם הזה ובכל העולמות, ושיהיה לעם-ישראל הכי טוב, ואזי כשיהיה לעם-ישראל טוב - ממילא יהיה לכל העולם טוב, עדי התיקון השלם, בקרוב בימינו, אמן.

